

Arrest

nr. 87 735 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 april 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 april 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Albanese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk X en X.

Bij beslissingen van 22 december 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen elk van hen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Bij arrest nr. 76 659 van 6 maart 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beide verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 april 2012 reikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding aan elk van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten uit. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven voor elk van de verzoekende partijen luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de genaamde (...) geboren te (...), op (...) van nationaliteit: Albanië het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 06/03/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 18/05/2011 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen aan *“schending van artikel 7, eerste lid, 1° Vw juncto artikel 9 ter Vw en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting juncto artikel 13 EVRM, artikel 47 Europese Handvest en artikel 3 EVRM – kennelijke onredelijke beslissing.”*

Het middel luidt als volgt:

“Verzoekers wensen te verwijzen naar hun beroepsschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 10 april 2012. Het betreft een verzoek tot vernietiging van de beslissing van DVZ dd. 28 maart 2012 die aan verzoekers werd betekend op 2 april 2012 (stuk 3).

Verzoekers hebben aldus een verzoek tot vernietiging ingediend tegen de beslissing waarbij hun machtiging tot verblijf conform artikel 9 ter Vw onontvankelijk werd verklaard.

Verzoekers zijn van oordeel dat de beslissing onwettig is en verwijzen in hun verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een identiek dezelfde procedure waarbij de beslissing met betrekking tot de onontvankelijkheid werd vernietigd.

De beslissing aangaande de machtiging tot verblijf conform artikel 9 ter werd op 2 april 2012 aan verzoekers betekend. Op 10 april 2012 wordt tegen deze beslissing een verzoek tot vernietiging ingediend bij de Raad. Verzoekers hebben dus NIET getalmd met het instellen van een verzoek tot vernietiging.

Op 3 april 2012 werd hen echter een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Het betreft een bijlage 13 quinquies. Een model bevel om het grondgebied te verlaten dat aan alle asielzoekers wordt betekend. De gemachtigde van de minister dient enkel en alleen hetgeen cursief is gedrukt te wijzigen.

Verzoekers stellen echter vast dat de minister hen niet eens de kans laat om beroep aan te tekenen tegen de beslissing waarbij hun machtiging tot verblijf conform artikel 9 ter Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoekers stellen vast dat de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel in casu geschonden is.

Verzoekers leggen uit. De beslissing van 28 maart 2012 betekent 1 dag voor het bevel om het grondgebied te verlaten (huidige bestreden beslissing) stelt expliciet conform de vigerende wetgeving dat verzoekers 1 maan de tijd hebben om een verzoek tot vernietiging in te dienen indien zij niet akkoord zijn met de beslissing.

Verzoekers hebben dit dan ook gedaan. Doch de huidige bestreden beslissing zorgt ervoor dat verzoeker het grondgebied dienen te verlaten op 2 mei 2012. Het weze duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nooit een uitspraak zal gedaan hebben voor 2 mei 2012 aangaande het verzoek tot vernietiging met betrekking de beslissing aangaande onontvankelijkheid van hun aanvraag 9 ter Vw.

Het zorgvuldigheidsbeginsel gebied de administratie om hun beslissing zorgvuldig voor te bereiden. Zij dient alle relevante gegevens te verzamelen, deze te beoordelen en te evalueren om op deze wijze tot een beslissing te komen.

Met een zoektocht naar alle gegevens impliceert volgens verzoekers tevens dat er rekening dient gehouden te worden naar de termijnen die nodig zijn om beroep aan te tekenen tegen andere beslissingen die genomen geweest zijn door verwerende partij.

Verwerende partij kan niet voorhouden dat zij niet op de hoogte is dat zij een beslissing heeft betekend aangaande hun aanvraag tot machtiging tot verblijf conform artikel 9 ter Vw. Zij weet maar al te goed dat deze beslissing werd betekend 1 dag voor de huidige bestreden beslissing.

Een zorgvuldig handelende overheid zou bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening houden met de beroepstermijn. Een zorgvuldig handelende administratie speelt het spel eerlijk en op een volwassen wijze. Verzoekers weten dat een verzoek tot vernietiging van de beslissing met betrekking tot de onontvankelijkheid van hun aanvraag conform artikel 9 ter de tenuitvoerlegging van de maatregelen NIET schorst. Doch om dan onmiddellijk 1 dag nadat er een beslissing werd genomen aangaande de machtiging tot verblijf conform artikel 9 ter Vw een bevel om het grondgebied te verlaten, in het bijzonder een bijlage 1 3quiquies, gaat toch wel een brug te ver. Een zorgvuldig handelende overheid zou pas een bijlage 13quinquies nemen op 28 april 2012 nadat de beroepstermijn voor het instellen van een verzoek tot nietigverklaring van de beslissing dd. 28 maart 2012 verstreken is als er geen beroep werd ingesteld.

Door de handeling om aan verzoeker 1 dag nadat hun aanvraag tot machtiging tot verblijf werd onontvankelijk verklaard een bevel te betekenen, kunnen verzoekers hun rechten niet uitputten.

Door dit onzorgvuldig handelen wordt artikel 13 EVRM geschonden. Artikel 13 EVRM stelt:

Eenieder wiens rechten en vrijheden, welke in dit verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, zelf indien deze schending zou zijn begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.

In het kader hiervan dient tevens verwezen te worden naar artikel 47 van het Europees handvest. Dit artikel stelt:

Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht.

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld.

Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.

De tekst incorporeert zowel het artikel 13 EVRM als het artikel 6 EVRM. Zodoende dat er indien er een schending zou zijn van artikel 47 van het Europees Handvest er een schending is van artikel 13 EVRM. De vraag die zich nu stelt door de bestreden beslissing is hoe verzoeker kan genieten van zijn internationaal gewaarborgd recht conform artikel 13 EVRM en artikel 47 Europees Handvest.

Verzoeker heeft een verzoek tot vernietiging ingediend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing aangaande zijn artikel 9 ter Vw. Verzoeker heeft dit gedaan omdat hij terecht van oordeel is dat er een risico bestaat om een schending van zijn leven of fysieke integriteit of een risico bestaat van een vernederende behandeling in zijn land van herkomst.

Indien verzoeker het grondgebied op 2 mei 2012 dient te verlaten dient hij terug te keren naar Albanië alwaar hem een onmenselijke behandeling staat te wachten. Immers de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient de beslissing aangaande de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 28 maart 2012 nog te toetsen en na te gaan of deze beslissing wel wettelijke genomen is of dat er aan de beslissing geen schending kleeft van een substantiële vormvereiste.

Gezien verzoeker het grondgebied dient te verlaten op 2 mei 2012 wordt verzoeker ontdaan van zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel om zijn rechten te laten gelden. Meer zelf een schending van artikel 3 EVRM is reëel. Zoals hierboven aangetoond heeft verzoeker een verzoek tot vernietiging ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omdat hij van oordeel is dat de beslissing onwettelijk is, minstens kleeft er een schending van een substantiële vormvereiste aan de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 28 maart 2012.

Verzoeker op 2 mei 2012 terug sturen naar zijn land van herkomst brengt onvermijdelijk een schending mee van artikel 3 EVRM gezien de Raad de onontvankelijkheidsbeslissing niet heeft kunnen toetsen op zijn wettelijkheid.

Een schending van artikel 3 EVRM is pas uit gesloten nadat de Raad voor vreemdelingenbetwistingen hierover zal geoordeeld hebben. Doch het is uitgesloten dat dit zal gebeuren voor 2 mei 2012.

Doordat de dienst vreemdelingenbetwistingen een bevel betekent op het grondgebied te verlaten verliest verzoeker:

- Zij recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals gewaarborgd in artikel 13 EVRM en artikel 47 Europees Handvest

- Bestaat er een reëel risico dat de fysieke integriteit van verzoeker wordt aangetast gezien de Raad geen controle heeft uitgeoefend op de beslissing van 28 maart 2012. Zodoende is een schending van artikel 3 EVRM in het geding.

Een zorgvuldig handelende overheid die de rechten van zijn onderhorigen serieus neemt, wacht af om een bevel te betekenen nadat de beroepstermijn tegen de onontvankelijkheidsbeslissing is verstreken en betekent pas een bevel nadat de onontvankelijkheidsbeslissing definitief is geworden.

Het weze duidelijk dat ieder goede huisvader de bestreden beslissing als onredelijk ervaart gezien verzoeker in de onmogelijkheid worden geplaatst om hun rechten uit te putten.

Het middel is derhalve gegrond.”

2.2. De verwerende partij legt geen nota neer.

2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de schending van de door hen aangevoerde wetsbepalingen volledig kadert in het feit dat hen een bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven, terwijl zij op 24 februari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) hebben ingediend, die op 28 maart 2012, met betekening op 2 april 2012, onontvankelijk werd verklaard en waartegen de verzoekende partijen op 10 april 2012 een beroep tot nietigverklaring hebben ingediend bij de Raad. Zij stellen dat hen, minstens tot het verstrijken van de beroepstermijn voor het indienen van een beroep tot nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag op grond van 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, geen enkel bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden betekend.

Op grond van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris, de auteur van de thans bestreden beslissingen, op het moment van het nemen nog geen kennis had van het feit dat de verzoekende partijen een beroep hadden ingediend tegen de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, nu zij dit beroep pas indienden op 10 april 2012 en de bestreden beslissing dateert van 3 april 2012.

Net als de verzoekende partijen zelf in hun verzoekschrift merkt de Raad op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van de thans aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten niet opschoort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950; RvS 31 maart 2010, nr. 202 672 (c)), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cf. RvS 21 december 2011, nr. 216 972 (c) en RvS 3 juni 2004, nr. 132 036).

Waar de verzoekende partijen de mening zijn toegedaan dat hen geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu zij tegen de beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard, een beroep hebben ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en deze procedure nog hangende is, dient te worden vastgesteld dat de Raad in deze zaak inderdaad nog geen uitspraak heeft gedaan. Echter, ook hier dient opgemerkt te worden dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een annulatieberoep geen “automatische” schorsende werking heeft. De procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Het indienen van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schort bijgevolg evenmin de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten op of verhindert niet dat na het beroep nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven.

Bijgevolg valt niet in te zien waarom de gemachtigde van de staatssecretaris de ingediende aanvraag of het ingediende beroep tegen de beslissing tot onontvankelijkheidsverklaring van deze aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissingen, waarbij erop gewezen wordt dat de verzoekende partijen de motivering van de bestreden beslissingen niet betwisten, namelijk dat zij langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de

vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden is, nu zij het Rijk binnenkwamen op 18 mei 2011 en nog steeds op het grondgebied verblijven, zodat hun regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

Dientengevolge moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen met hun betoog een schending van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 9ter van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel geenszins aannemelijk maken. Evenmin tonen zij aan dat kennelijk onredelijke beslissingen werden genomen.

Verder voeren de verzoekende partijen in de hoofding van hun middel een schending aan van de rechten van de verdediging. De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratief-rechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Voorts menen de verzoekende partijen dat door het vermeende onzorgvuldig handelen van de verwerende partij artikel 13 EVRM geschonden is, waarbij zij verwijzen naar artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009. Dit artikel incorporeert volgens hen zowel artikel 13 EVRM als artikel 6 EVRM, zodat indien er een schending van artikel 47 van het Handvest is dit een schending van artikel 13 EVRM zou betekenen. De verzoekende partijen houden voor dat zij, door het feit dat zij het grondgebied dienen te verlaten op 2 mei 2012, hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel gewaarborgd door artikel 13 EVRM hen ontnomen wordt, waardoor artikel 3 EVRM wordt geschonden. Volgens hen is een schending van artikel 3 EVRM pas uitgesloten als de Raad geoordeeld heeft over hun beroep tot nietigverklaring tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, maar verplichten de bestreden beslissingen hen het Rijk te verlaten alvorens de Raad hierover uitspraak heeft gedaan.

Vooreerst wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat om onontvankelijk te zijn een middel dat uit de schending van het artikel 13 EVRM is afgeleid, moet aangeven welk ander door dat Verdrag gewaarborgd recht dreigt te worden geschonden.

Weliswaar wordt artikel 13 EVRM in samenhang gelezen met artikel 6 van dit Verdrag, toch kan te dezen artikel 6 EVRM niet dienstig worden aangevoerd. Immers vallen betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassings sfeer van artikel 6, lid 1 van het EVRM. (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; RvS 4 januari 2006, nr. 153.232; RvS 153.237, nr. 4 januari 2006; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409). Artikel 13 EVRM werd bijgevolg niet op dienstige wijze aangevoerd.

Evenmin tonen de verzoekende partijen aan dat het annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – zoals omschreven in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet – geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van hun rechten. Ter zake merkt de Raad op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323*). De verzoekende partijen brengen geen gegevens aan om dit standpunt te weerleggen. Tevens heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (*BS 7 juni 2008*) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikken, uitdrukkelijk gesteld in overweging B.16.3.:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58).”

Ten overvloede wordt opgemerkt dat de raadsman van de verzoekende partijen hun belangen kan behartigen en dat overigens niets de verzoekende partijen belet een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen rekening houdend met de ontvankelijkheidsvereisten zoals vooropgesteld in voormeld artikel.

Evenwel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer.” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de

verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partijen beperken zich in hun verzoekschrift tot de stelling dat *“hij (zij) terecht van oordeel is dat er een risico bestaat om een schending van zijn (haar) leven of fysieke integriteit of een risico bestaat van een vernederende behandeling in zijn (haar) land van herkomst. Indien verzoeker het grondgebied op 2 mei 2012 dient te verlaten dient hij (zij) terug te keren naar Albanië alwaar hem (haar) een onmenselijke behandeling staat te wachten. Immers de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient de beslissing aangaande de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 28 maart 2012 nog te toetsen en na te gaan of deze beslissing wel wettelijke genomen is of dat er aan de beslissing geen schending kleeft van een substantiële vormvereiste. (...) Verzoeker op 2 mei 2012 terug sturen naar zijn land van herkomst brengt onvermijdelijk een schending mee van artikel 3 EVRM gezien de Raad de onontvankelijkheidsbeslissing niet heeft kunnen toetsen op zijn wettelijkheid. Een schending van artikel 3 EVRM is pas uit gesloten nadat de Raad voor vreemdelingenbetwistingen hierover zal geoordeeld hebben. Doch het is uitgesloten dat dit zal gebeuren voor 2 mei 2012.”*

Zij laten echter na concrete elementen aan te brengen die doen blijken van een gegronde vrees voor foltering en of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen en leggen niet het minste bewijs neer dat hun beweringen hieromtrent kan staven. In casu wordt door de verzoekende partijen geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk gemaakt. Gelet op deze vaststelling kunnen de verzoekende partijen evenmin op dienstige wijze de schending van artikel 13 EVRM aanvoeren.

Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN